

Şahs-ı maneviden bitamamiha hissedar olmak ne demektir? Herkes hizmetteki hissesine göre mi istifade eder?

"**Şahs-ı manevî**", bir şahıs olmadığı halde kendisine bir şahıs gibi muamele yapılan şirket, cemaat gibi ortaklıklar anlamına geliyor. Cemaat özelinde ise, **bir cemaatin taşımış olduğu manevî kuvvet ve meziyetler** demektir.

Manevî ortaklığa dahil olan her birey, yaptıkları Nur hizmetiyle bu manevî şirkete iştirak etmiş olurlar. Bu hizmetlerin tamamından hasıl olan sevaplar ve nurlar **iştirak-i âmâl düsturu** ile bölünmeden herkesin defterine yazılır.

Bu cemaatin kuvvet ve meziyetinden tam manası ile istifade edebilmek için, cemaatte fani olmak gerekiyor, yani benliğini cemaatin manevi havuzunda eritmek icap ediyor. Benliğini cemaatin şahs-ı manevi potasında eritemeyen birisi, şahs-ı maneviden hasıl olan neticeden tam manası ile istifade edemez.

Burada esas olan şey şahsın cemaat potasında benliğini eritip eritememesi ile ilgilidir. Eritirse tam istifade eder, eritemez ise tam istifade edemez.

Üstat Hazretleri "**Zaman şahıs zamanı değil, şahsı manevi zamanıdır.**" diyor. Çünkü bu zamanda küfür ve dalalet, komiteler ve cereyanlar şeklinde bir ruhu habis olarak İslam milletine hucum ediyor. Ehli iman bu komitelere karşı cemaat ve şahsı manevi şeklinde mukabele etmezse mağlup düşer. Şahıslar tek başına dahi de olsalar, mağlup olurlar.

Üstad'ın dikkat çektiği diğer cihet ise, **bu zamanda günahlar sel gibi insanlara hücum ettiği için, insanların şahsi ibadetleri ile bu günahlara karşı mukabele etmeleri zorlaşmış.** Onun için ancak külli bir dil ile bu mahvedici günahlara mukabele edebilirler. **O külli dil ise şahsı manevinin dilidir.** Yani binler başlı ve yüz binler dilli bir melaike gibi ibadet ederek, ahir zaman fitnesinden kurtulurlar. İşte Nur hizmeti böyle özelliğe sahip bir şahsı manevidir. Hem ehli küfrün cereyanları ile manen mücadele eder, hem binler belki milyonlar dil ile birbirlerine günahsız ağızlarla dua ederler hem de milyonlar başlı bir melaike gibi rabbini tesbih, tazim ve hamd eder. Ama her bir Nur talebesi bu külli mücadele ve ubudiyetten ayinesinin kabiliyeti nispetinde hissedar olur. Yani ihlası, sadakati, gayreti, himmeti, ubudiyeti nispetinde hisse alır.

"Bugünlerde hatırıma geldi ki, hayat-ı içtimaiyeye giren hangi şeye temas etse, ekseriyetle günahlara mâruz kalıyor. Her cihette günahlar serbestçe insanı sarıyorlar. 'Bu kadar günahlara karşı insanın hususî ibadeti ve takvâsı nasıl mukabele edebilir?' diye

meyusâne düşündüm. ..."(1)

(1) bk. [Kastamonu Lahikası, 64. Mektup.](#)